

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΙΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὰ κατ' ἐξοχήν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . δε. 8,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50
Τριμήνιος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ ἀνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην εὐδοκίᾳ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῶν 1879

ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαθρακίον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1907

Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 4

ΔΙΑ ΤΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ἦμουν ἄρρωστη... Καὶ ἔπειτα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός μου, ἔπρεπε νὰ διευθύνω ἐγὼ τὴν περιουσίαν μας. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ ἐπιβλέπω τὴν ἀνατροφή του...

— Καὶ τὸν ἄριστον ἔστη τὴν τύχην του!

— Θὰ ἦταν προτιμώτερον νὰ ἐχάναμε τὴν περιουσίαν μας;

— Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερον! Καὶ χίλιες φορές μάλιστα!... Θὰ μάθαινε τότε νὰ ἐργάζεται καὶ δὲν θὰ ἐπεριφρονοῦσε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ τρύπια τῶν πανταλόνων... Τώρα δὲν εἶνε ἱκανὸς γιὰ τίποτε.

— Ἀλήθεια...

— Ὁ γυιὸς σου!... ὁ ἀνεψιὸς μου!...

Νά, ἓνας ἡλίθιος πρώτης τάξεως!

Ἡ μητέρα ἄφισε τὸ κεφάλιν νὰ πέσῃ εἰς τὰ χεῖρά της, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Συχώρεσέ με, Μαιρην... εἶμαι πολὺ ἀπότομος... Μὴν κλαίς λοιπόν!.. Μπορεῖ καὶ νὰ διορθωθῇ, ἀλλάξῃ χαρακτηριστήρα καὶ ἔξεις, νὰ σωθῇ... νὰ τὸν σώσουμε!... Εἶνε δεκατριῶν χρονῶν;

— Ναι.

— Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαν τὰλλα παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν στιγμὴ ἓ ἓνα μέρος, καὶ αὐτὸς εἶνε σὺν ἄρρωστος.. Ὁχρὸς, ἀδύνατος, δυσκίνητος. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τέρη μόνος του ἓνα μαντόλι!.. Τιμωρία καὶ ἐπιπλήξεις τίποτε δὲν θὰ ἔκαμναν. Θὰ τὸν συνείθιζαν μόνον νὰ φεύδεται, νὰ προσποιεῖται, νὰ ὑποκρίνεται, ἀλλὰ θὰ ἔμενον ὁ ἴδιος πάντα. Πρέπει νὰ τοῦ ἀλλάξωμε ζωὴν.

Ἡ Ἀμερική, ξέρεις, μ' ἔκαμε ἐμὲ ὅτι εἶμαι σήμερον. Ὅταν ἔφθασα εἰς Ἀγιὸν Φραγκίσκον, δὲν εἶχα παρὰ τρία δολάρια. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐξώδευσα τὸ ἓνα, τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας δὲν εἶχα λεπτὸ... Μπήκα ἓ ἓνα δημόσιον κήπο, ἐκάθησα... Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἡ

ἐσπέρα ἦτον ὄραία, ἐγὼ ὁμῶς εἶχα τὴν μελαγχολία!... Τί νὰ κάμω; ἐσυλλογίζομουν. Ἐνας ἄνθρωπος φηλὸς, ξανθὸς, κουρασμένος, ἰδρωμένος, ἦλθε κ' ἐκάθησε δίπλα μου. Ἀρχίσαιε τὴ συνμιλία, δηλαδὴ τὴν ἀρχισεν ἐκεῖνος:

— Ὅταν ἐργάζεται κανεὶς ὅλη τὴν ἡμέραν, εὐρίσκει τὴν εὐχαρίστησιν ἐν τῇ ἀ-

στασί μου. Μ' ἐκύτταξε καλὰ καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβάσθε τίποτε. Εἶσθε δυνατοί, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐν τῇ προκουμαίᾳ καὶ κερδίζω ὀκτώ δολάρια. Στὸ Βερολίνον ἦμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τὴν ἑξὶς τὸ πρωὶ ὡς τὴν πέντε τὸ βράδυ—καὶ κουβαλῶ σακκίαν κάρβουνο...

«Ὁ Σίτσας ἄρπαξε τὸ τουφέκι του...» (Σελ. 27, σσ. α'.)

νάπαυσι! εἶπε. Τί εὐμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ!

— Εἶσθε Ἀμερικανός; τοῦ κάμνω ἐγὼ.

— Ὅχι, μοῦ λέγει, εἶμαι Γερμανός.

— Ὅμιλῶ ἀρκετὰ καλὰ τὰ γερμανικά.

Εὐχαριστήθη πολὺ ποῦ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ τὴν γλῶσσάν του. Μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ Ἐρφουρτ, ποῦ τὸ ἤξευρα ἐπίσης. Τοῦ ἐξομολογήθηκα τὴν κατά-

τὴν ἄλλην ἡμέραν πῆγα ἐν τῇ προκουμαίᾳ. Ἐνας Γιαγκῆς, κόκκινος σὺν ἀστακός, μ' ἐπλησίασε.

— Βγάλε τὸ σακκί σου, μοῦ εἶπε δειξέ μου τὰ μπράτσα σου... τὰ δόντια σου... ἔχεις ὄρεξι;

— Δοκίμασε! τοῦ εἶπα.

Ἐρχισεν νὰ γελά.

— Μπορεῖς νὰ σηκώσῃς αὐτὸ τὸ σακκί;

Δέν μπορούσα.
 — Δέν πειράζει, σου λείπει ή πράξις. Έχεις όμως μύς άποαλένιους... Τις δύο πρώτες ημέρες θα πάρης τό μισό μισό, κ' έπειτα βλέπουμε.
 Έστερ' από ένα μήνα έκέρδιζα περισσότερα από τον Γερμανό και ύστερ' από έξι μήνες έργαζόμουν εις τά κτήματα των τωρινών μου φίλων... Μάλιστα, αυτός είνε ο μόνος τρόπος. Θέλεις να γίνη τό παιδί σου άνθρωπος, Μαίρη;
 — Άκούς εκεί που δέν θέλω!...
 — Τότε, δός μου ταν' για ένα χρόνο.
 — Και τό σχολείο;
 — Καλλίτερα να χάση ένα χρόνο παρά να καταστρέψη όλη του τή ζωή. Ένα χρόνο θα τον ίδης και δέν θα τον γνωρίσης. Τόν παίρνω μαζί μου.
 — Και δέν θα τον βλέπω 'ς όλο αυτό τό διάστημα;
 — Όχι. Αυτός είνε ο κυριώτερος όρος. Ότι θα τον περιστοιχίζη, πρέπει να είνε νέον και άσυνειθιστον δι' αυτόν. Άλλά πολύ συχνά θα σου γράφω.
 — Εκείνος;
 — Εκείνος όχι. Θα σου γράψη μόνον ύστερα από ένα χρόνο. Έπειτα θα τον ξαναϊδής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.
Ο Βολτσώκ και ο Βάσκας

Όλοκληρην ώραν, ο Κολοβός επήγαινε και ήρχετο σαν τρελλός εις την αύλην. Η Ψιφίνα, ανεβασμένη εις την μάνδραν, εκύρτωνε την ράχιν της σαν καμήλα, εσήκωνε τες τρίχες της σαν άγκάθια, κ' έπροσπαθούσε να προσλάβη την φοδεράν όψιν του κινέζικου Δράκοντος.
 Ο Κολοβός, με όλην του την περιφρόνησιν προς την γάταν, κατεδέχθη έν τούτοις να σταματήση εμπρός της και να της γαυγίση:
 — Τι έπαθες και φουσκώνεις έτσι, Ψιφίνα; Φυσάς, φτύνεις, σφυρίζεις... ώραιός τρόπος, μα την αλήθεια!... Νά, εγώ που περιμένα τόσην ώρα τον κύριό μου, δέν κάνω τίποτε... Μα γιατί άργεί άφοϋ έξόκηνησε τόση πρωί... Κάτι τρέχει σήμερα.
 Πραγματικώς, την ημέραν εκείνην ο Σάσας είχε λάβη μίαν μεγάλην άπόφασιν. Επιθυμίων να εξαλείψη την κακήν έντύπωσιν που είχε κάμη εις τον θεϊόν του, άπεράσισε να εξυψηγή πολύ πρωί και να υπάγη να κυνηγήση πάπιες με τον σκύλον του και μ' ένα μικρόν χωρικόν ονομαζόμενον Βολτσώκ. Ο Σάσας δέν τον έπαιρνε βέβαια μαζί του από έκτίμησιν, — γνωρίζομεν πόσον έπαιφρονούσε τά χωριατόπουλα, — άλλ' άπλώς ως βοηθόν και ύπηρέτην.
 Άκριβώς την στιγμήν εκείνην, ο Βολτσώκ παρουσιάσθη εις την αύλην. Άλλ' όχι μόνος. Ένας άλλος μικρός

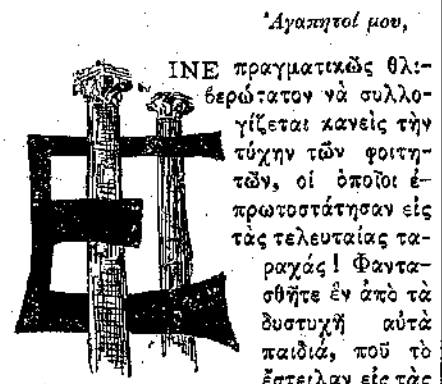
χωρικός, με ξανθά μαλλιά, τον συνώδευε. Ο Κολοβός επλησίασε να μυρίση αυτόν τον παρείσχκτον, ένθ' ή Ψιφίνα έφούσκωνε ακόμη περισσότερον, παρατηρούσα από την σκοπιάν της.
 Ο μικρός χωρικός έκαμε να της ρίψη μίαν πέτραν, άλλ' ο σύντροφός του τον έμπόδισε.
 — Τι κάνεις, Βάσκα; έφώναξε. Τρελλός είσαι;
 — Τρελλός; και γιατί;
 — Γιατί είνε ή γάτα του άρχοντόπουλου... Δέν κάνεις πώς την κτυπάς;
 — Κολοκυθία! έμουρμούρισεν ο άλλος, χωρίς ναρίση την πέτραν του.
 Η αλήθεια είνε, ότι ο Βάσκας τά είχε όλίγον χαμένα μέσα εις τό πλούσιον εκείνο άρχοντικό. Ητο ή πρώτη φορά που εισήρχετο, και όλα του έφαινοντο ώραια και μυστηριώδη, όπως εις τά παλάτια των παραμυθιών. Ο Βολτσώκ του έδωσεν όλίγον θάρρος και τον έβεβαίωσεν ότι ο αυθέντης θα τον έδέχετο καλά.
 — Νά τον λές μονάχα «Έξοχώτατε» και «ή Έξοχότης σου». Έτσι του άρσσει. Ο πατέρας του ήταν στρατηγός.
 Έξαφνα ο Κολοβός έδειξε σημεία μεγάλης χαρής και εσηκώθη εις τά πισινά του. Ο Σάσας έπαρουσιάσθη. Δηθυβόνη άμέσως προς τά δύο παιδιά και ήρώτησε:
 — Ποιός είνε αυτός μαζί σου, Βολτσώκ;
 — Είνε ο Βάσκας του κύρ Βασίλη, Έξοχώτατε.
 — Και γιατί τον έφερες;
 — Γιατί είνε από τό χωριό μας. Άξιο παιδί, μπορεί να σκοτώση πουλί με μιά πετριά... έπειτα ξέρει και τά μέρη όπου είνε πάπιες.
 — Έτσι λοιπόν, Βάσκα;
 Ο Βάσκας τά έχασε, και άντι άπαντήσεως, εκούνησε μόλις τό κεφάλι του.
 — Τι χαζός! έκαμεν ο Σάσας. Ο Βολτσώκ όμως, ο όποιος έγνωρίζε την δύναμιν της κολακείας, έσπευσε να τον δικαιολογήση:
 — Είνε που σ'ας ντρέπεται, Έξοχώτατε.
 Ο Σάσας κατεδέχθη να μειδιάση.
 — Πήγαμε να μου φέρης τό τουφέκι μου, Βολτσώκ!
 — Μά... κάνει να μπω στο σπίτι;
 — Και γιατί;
 — Ο ύπηρέτης σας δέν είνε πολύ εύκολος... Μπορεί να με κτυπήση.
 — Πέ του ότι σε στέλνω εγώ... Κουνήσου λοιπόν!
 Ένθαρρυνθείς ο μικρός χωρικός έτρεξε προς την είσοδον. Άλλ' είχε λογαριάση χωρίς τον φυλακα Κολοβόν... Ο πιστός σκύλος, βλέπων ένα κακον-

τιμένο παιδί να έμβαίνει εις τό σπίτι του κυρίου του, έσπευσε εις καταδιώξιν του και πριν προφθάση να επέμβη ο ύπηρέτης, τον όποιον ειλκυσεν ο θύροβος, ο κακόμοιρος ο Βολτσώκ είχαν ήδη άρσιση ένα σεβαστόν κομμάτι του πανταλονιάου του εις τά δόντια του έχθρου.
 Μετ' όλίγον επέστρεψεν εις την αύλην, κρατών τό τουφέκι του Σάσα και κλαίων με πύρινα δακρυα, ένθ' ο Κολοβός έσυρε θριαμβευτικώς τό τρόπαίόν του.
 — Ο Δόρδος σ' έκαμε έτσι, ήρώτησεν ο Σάσας.
 — Μάλιστα... μ' εδάγκασε.
 — Έλα, μην κλαίς κ' εγώ θα σου χαρίσω ένα παλιό μου πανταλόνι.
 Τα δακρυα του Βολτσώκ έστέγγνωσαν άμέσως.
 — Έκλαιγα γιατί ή μητέρα μου θα μ' έδερνε... Αν ήθέλατε όμως να μου δώσετε και κανένα σακάκι...
 — Καλά, καλά, άπ' όλα θα σου δώσω πάμε!
 Ο Σάσας προηγήθη. Τα δύο χωριατόπαιδα τον ήκολούθησαν.
 — Σε λένε λοιπόν Βάσκα;
 Ο Βάσκας και πάλιν βωβός.
 — Μίλα ντά! τού έσφύριζεν ο Βολτσώκ, σείων αυτόν από τον άγκώνα. Τή γλώσσά σου κατάνιες, που να πάρ' ή όργη; Πες «Μάλιστα, Έξοχώτατε!...»
 — Μά... λιστα... Ε... ξοχώτατε!... έτραύλισεν ο μικρός άγριος.
 — Τι βλάκας, Θεέ μου! άνέκραξεν ο Σάσας.
 Και έξηκολούθησε τον δρόμον του, ύψώνων τούς ώμους.
 Μετ' όλίγον, τά τρία παιδιά έβγήκαν από την καγγελόθωραν του πάρκου και ήρχισαν να περιπατούν μέσα εις τά χωράφια. Εύρεθείς εξαφνα εις τό στοιχειόν του, ο Βάσκας μετεμορφώθη. Η πρώτη συστολή του έγινε τώρα θάρρος, σχεδόν αυθάδεια.
 — Βλάκας ε; έμουρμούριζε μέσα 'ς τά δόντια του, κορδωμένος. Καλά, θα ιδούμε ποιός είνε βλάκας!
 Μετ' όλίγον εφάνη τό ποτάμι. Έρρεεν ήσυχα-ήσυχα ανάμεσα εις διπλήν σειράν ίτεών, οι κλάδοι των όποιων ελαύνοντο εις τά διαυγή νερά. Κάτω από μίαν ίτέαν, δεμένη, ειλκινέτο μία βαρκούλα.
 — Είνε δική μου! έδήλωσεν ο Βάσκας.
 — Είνε δική σου ή βάρκα;
 — Μάλιστα, κατάδική μου. Ο πατερούλης μου μου την έχάρισε πριν πεθάνη. Αν θέλω, μπορώ να σ'ας πάω στο κυνήγι με τή βάρκα μου!
 — Την παίρνομε μόνον μας! διέκοψεν ο Βολτσώκ, βλέπων έκπληκτος ότι ο φίλος του ήρχισε να τον ύποσκελιζή.
 Άλλ' ο Σάσας έκτόπησε τό πόδι.
 — Θα σ'α πληρώσω, έπεε. Νοίκιάσε μου την και πάρε μας μέσα.

— Έμπρός λοιπόν!... Όρίστε, Έξοχώτατε... Είρω εγώ που έχει πάπιες.
 Τα τρία παιδιά έβήκαν εις την βαρκούλαν. Ο Βάσκας έλυσε τό σχοινί, έπιασε τό κουπί και έσπρωξε. Το έλαφρόν πλοιάριον ήρχισε να όλισθαίνει άθωρόβως δια του ρεύματος του μικρού ποταμού.
 Ο Κολοβός είχε τοποθετηθή εις την πρόραν, και με ήλιθιον ύφος παρατηρεί τό διαυγές νερό, μέσα εις τό όποιον έπίστευεν ότι έβλεπε δεύτερον Κολοβόν...
 Έξαφνα ήκούσθησαν κραυγαι πάπιας. Ο Σάσας άρπαξε τό τουφέκι του, άλλα ο Βάσκας τον έμπόδισε.
 — Σταθήτε. Είνε μικρά παπάκια... Πάμε πάρα κάτω!...
 Ένα παπάκι, πραγματικώς, επέταξεν επάνω από τό ποτάμι. Άλλ' άμέσως, με μίαν πετριάν εύστοχωτάτην, ο Βάσκας τό έκτόπησε και τό έρριψε. Τα άλλα ήρχισαν να φωνάζουν ακόμη δυνατώτερα, τόσον ώστε και ο Κολοβός ελησμήνησε τον έντός του νερού Σωσίαν του και ήρχισε να ξεφωνίζη:
 — Πάψτε, παπάκια, τίς φωνές! — έλεγεν εις την γλώσσάν του. — Δέν βλέπετε τον άφέντη μου; Είνε ικανός να σ'ας βάλη όλα σουζο 'ς τή γωνία και να σ'ας δώση να κρατήτε 'ς τό στόμα ένα μαστούνι. Για να μάθετε άλλη φορά να φωνάζετε έτσι!

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΩΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Αγαπητοί μου,
 ΕΙΝΕ πραγματικώς θλιβερώτατον να συλλογίζεται κανείς την τύχην των φοιτητών, οι όποιοι έπρωτοστάτησαν εις τάς τελευταίας ταραχάς! Φαντασθήτε έν από τά δυστυχή αυτά παιδιά, που τό έστειλαν εις τάς Αθήνας οι γονείς του δια να σπουδάση, με τόσας έλπίδας, με τόσα όνειρα και... με τόσα έξοδα. Ω! με πόσον σπαταγούν ψυχής θα έμαθαν ότι τό παιδί των εβρίσκειται σήμερα εις την φυλακήν, ότι κατηγορείται επί στάσει, ότι αύριον θα δικασθή και ίσως θα καταδικασθή, και ότι απέβληθη ήδη από τό Πανεπιστήμιον δι' έν ή διά δύο έτη!... Νέαι φροντίδες τώρα, και νέα έξοδα και νείαι, πολύ διαφορετικά, έλπίδες. Πριν ήλικίαν να

ιδούν τό παιδί των διδάκτορα. Τώρα έλπίζουν άπλώς ναθωσθή ο νεαρός κατηγορούμενος από τό Δικαστήριον και... έχει ο Θεός. Άλλ' άρά γε, τό παιδί θα έχη πλέον τό θάρρος και τά μέσα να εξακολουθήση τάς σπουδάς του; Δύο έτη, ώ, είνε πολύ δια να περιμένη... Ίσως οι πτωχοί γονείς του θα έχουν έξαντληθή. Και πολύ πιθανόν, προβλέπων άσχημα τά πράγματα, ο νέος να αποφάσιση νακολουθήση νέον στάδιον. Ίδου λοιπόν έν επιστημονικόν και κοινωνικόν μέλλον κατεστραμμένον. Και τόσοι κόποι χαμένοι και τόσα έξοδα. Και ή ζωή όλη παραστρατισμένη, δηλητηριασμένη, χαλασμένη δια παντός.
 Δέν είνε δια να λυπηθή κανείς με την καρδιάν του αυτό τό παιδί, τό όποιον τιμωρείται τόσον σκληρά;... Άλλά διατί δέν έλυπηθή και αυτό πρώτα τον εαυτόν του, έπειτα την μητέρα του, και έπειτα την άλλην του μητέρα, — την Πατρίδα;
 Διότι προπάντων κατά της Πατρίδος έγκλημα ήτο τό έγκλημά του. Στάσις! Το παιδί αυτό μαζί με τούς συντρόφους του, και μάλιστα επί κεφαλής των, — μη λησμονείτε ότι πρωταίτιοι μόνον έτιμωρήθησαν, — έδοκίμασε να καταλάβη τον Νόμον, να ιδρύση, όπως λέγουν, Κράτος έν Κράτει, και να παραστήση την πατρίδα του ταρασσομένην και σπαρασσομένην από την Μέγαιραν, ή όποία λέγεται Άναρχία. Και που αυτό; Εις τό εύγενέστερον και πνευματικώτερον κέντρον της: μέσα εις αυτό τό Πανεπιστήμιον!
 Ω, εάν έγνώριζαν αυτά τά παιδιά τό κακόν, τό μέγα και αφάνταστον κακόν που κάμνουν εις την πατρίδα των! Δια κάθε ζήτημα και ζητημάκι, δια φύλλον πηδήμα, ναπεργοϋν, να στασιάζουν, να προκαλούν ταραχάς, να μεταβάλλουν τό Πανεπιστήμιον εις πεδόν μάχης!... Τα τελευταία χρόνια αυτό συμβαίνει τόσον συχνά, ώστε τό γόητρον του Έλληνικού Πανεπιστημίου έμειώθη σημαντικώς. Ημεεις έφιλοδοξούμεν να έχωμεν τό πρώτον Πανεπιστήμιον της Άνατολής, όνειροπολούσαμεν να προσελκύσωμεν εις αυτό και ξένους, και κατήντησε να μνη έρχονται ούτε οι Έλληνες! Ο αριθμός των φοιτητών, τρώντι, πρό πάντων του Έξωτερικού, ήλαττώθη. Και ή κυριώτερα αίτία είνε αι φοιτητικά ταραχά, αι όποια με την παραμικράν πρόφασιν επαναλαμβάνονται κάθε τόσον. Διότι οι πρόνιοι γονείς διατάζουν τώρα να στείλουν τό παιδί των εις τό Έλληνικόν Πανεπιστήμιον, όταν γνωρίζουν ότι κινδυνεύει να χάση τον χρόνον του, ή να πληρωθή, ή, — διατί όχι; — να σκοτωθή εις καμίαν συμπλοκήν, ή να παρασυρθη εις τό κίνημα και επί τέλους να τιμωρηθή ως πρωταίτιος. Και προτιμούν να τό

στείλουν άπ' εύθείας εις την Εδρώπην.
 Πολύ μεγάλη ζημία δια τό Κράτος και δια τό Έθνος ένα παραλυμένον Πανεπιστήμιον! Και είνε φοβερόν να συλλογίζεται κανείς ότι την παραλυσίαν, την εναντίαν επιτέλους και εις τό άτομικόν των συμφέρον, την δημιουργούν οι ίδιοι οι φοιτηταί!...
 Έως τώρα ή Κυβέρνησις και ή κοινωνία τούς ήνείχτε. Η κοινωνία μάλιστα είχε την ανοησίαν να τούς έπιδοκιμάζη και να τούς χαϊδεύη. Τα καίμενα τά παιδιά, έλεγε, έχουν δικαιο. Αμόνονται υπέρ του Ευαγγελίου, υπέρ της Γλώσσής, υπέρ του γόητρον του Πανεπιστημίου. Τα ύβρισαν και πρέπει να ικανοποιηθούν. Η Κυβέρνησις όφείλει να παραδεχθή τά αίτήματά των. Πώς; έτόλμησαν να στείλουν στρατόν εναντίον των; Αυτό μας έλειπε! να σκοτώσουν τώρα και τά παιδιά μας, την έλπίδα του Έθνους...
 Και ή «έλις του Έθνους», ένθαρρυνόμενη από την ανόητον συμπάθειαν της κοινωνίας και την καταναγκαστικήν άνοχην της Κυβερνήσεως, έξηκολούθει με όλονεν μεγαλειότερον ζήλον τάς στάσεις και τάς ταραχάς.
 Άλλά τό πράγμα έφθασεν εις τό άκρονώροτον. Η κοινωνία, ή νομιμόφων και φιλήσυχος, άνεγνώρισεν επί τέλους ότι ή συχνή αυτή διασάλευσις της δημοσίας τάξεως υπό των φοιτητών δέν ήτο προς τό συμφέρον κανενός. Κ' έπαυσε να χαρίζη την συμπάθειάν της προς τάναρχικά κίνηματα. Από τήν δημοσίαν γνώμην ένθαρρυνθείσα και ή Κυβέρνησις, άσεφάσισε να εξασκίση όλην της την δύναμιν και όλην της την αυστηρότητα. Δια πρώτην φοράν οι ένοχοι έτιμωρήθησαν, και ή στάσις όχι μόνον κατετάλη άμέσως, άλλ' ύπάρχει έλις ότι θάρρηση να επαναληφθή. Διότι οι φοιτηταί ειδαν, ότι δέν παίζει πλέον ούτε ή Σύγκλητος ούτε ή Εισαγγελία. Και ότι ή κοινωνία έπιδοκιμάζει την αυστηρότητα και αναγνωρίζει ότι συμφέρει ναπολεσθούν μερικοί δια να σωθούν όλοι.
 Ναπολεσθούν μερικοί!... Προσέχετε καλά όσοι είσθε φοιτηταί ή όσοι θα γίνετε αύριον. Να μη συγκαταριθμηθήτε ποτέ μεταξύ των μερικόν, οι όποιοι απόλλονται χάριν της σωτηρίας των άλλων! Η τοιαύτη απόλειά σας, — άποβολή, φυλάκισις, τραυματισμός εις συμπλοκήν, — δέν θα ήτο ούτε κών ένδοξος... Ναποφεύγετε τάς στάσεις και τάς ταραχάς και να είσθε πάντοτε υπέρ του Νόμου και έντός του Νόμου. Δέν είνε πλέον παιγνίδι. Η Κυβέρνησις είνε άποφασισμένη να καταπνήγη εις τό έξής δια της βίας, δια της λόγης, κάθε φοιτητικήν στάσιν και να τιμωρή αυστηρότατα τούς πρωταίτιους.
 Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ' (Συνέχεια)

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Βέβαια, τραγουδάει... τον Καιρό.

Η ΓΙΑΓΙΑ, σκύπτει: — Καλέ τί βλέπω;... εκεί, σ'τόν ταίχο;...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Θα είναι ή σκιά του ποδιού μου.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Πώς; ή 'Αννούλα μου θα γίνη τ'ώρα ψευτιά;

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Με συγχωρείτε, γιατί... (Στρεφόμενη, κατ'ιδίαν.) Έφυγε ό φίλος!... Τόσο τό καλλίτερο!...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Νομίζεις πως είμαι κουφή και τυφλή; Έ, δέν έγινε δά ακόμη!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Μα τί σ'ας κάνει; Είναι τόσο καλό!...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Σου είπα, δέν θέλω ποντίκια!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Μα ένα είναι... ένα μόνο!

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Αδιάφορο! Έγώ σιχαίνομαι τά ποντίκια.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Μα γιατί; Είναι τόσο έξυπνα, τόσο εύμορφα! Έχουν μάτια πουλιού, μουστάκια γάτου και χεράκια σκιούρου... Έπειτα τό δικό μου δέν κάμνει καμμιά ζημιά...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Τό δικό μας; εύχαριστώ πολύ! (Κατ'ιδίαν.) Έννοια σου κ'έγω έφρόντισα για γάτα!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ξεύρετε τί μου φαίνεται, γιατίάκα; Ότι είναι κάποιια καλή Νεράιδα μεταμορφωμένη. Θα μάς κάμη πλούσιες κ' εύτυχιμένες. Θα τό ιδήτε!

Η ΓΙΑΓΙΑ, μορφάζουσα: — Δέν π'ες, παιδί μου, να κοιμηθής; Από τόρα, βλέπω, ένεیرهύεται.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Όχι δά! Νυστάζω όμως, αλήθεια... Να ξεστρώσω τό τραπέζι...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Έννοιά σου, άφισέ το... Είσαι πολύ κουρασμένη. Μόνο πήγαινε άμέσως να κοιμηθής, και καληνύκτα σου!

ΑΝΝΟΥΛΑ, τήν φιλεί: — Μα και σεις, γιατίάκα, νάναπαυθήτε. Δέν πιστεύω νάρχισετε πάλι τό κέντημα;!

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ά μπά! όχι!... Έγώ θάναπαυθώ στην πολυθρόνα μου. Για κέντημα είμαι τόρα;...

ΑΝΝΟΥΛΑ, ξεσπομένη, κατ'ιδίαν: — Ό Στακτούλης μπήκε στην τρύπα του. Όλα πάνε καλά!

«Όρίστε εις τό τραπέζι!...» (Σελ. 19, στ. β').

ΣΚΗΝΗ Ε'

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη.

Η ΓΙΑΓΙΑ, παραμερίζει εις την άκρην τό τραπέζι και κάθεται εις την πολυθρόναν της με τό εργόχειρόν της: — Πώς ήθελα κ' έγώ νάναπαυθώ, αλλά... δέν γίνεται!... Έμπρός, θάρρος!... (Κεντά).

Άγαπητή μου Αννούλα... Τι καλή πού είναι!... Τι παρηγορία να έχη κανείς ένα τέτοιο κορίτσι!... Μόνο τό αναθεματισμένο αυτό τό ποντίκι μάς τό χαλνά...

Τρελλάθηκε μαζί του ή έγγονή μου! Τά παραμύθια της έστρηφαν τό κεφάλι... Φαντάσου να μου λέη με σοβαρότητα, με τά σωστά της, ότι τό παλαιοποντίκι είναι καλή Νεράιδα!...

Άν μπορούσα να κάνω ό,τι θέλω, πρό πολλού θα είχα βάλη μια φάκα...

Άλλά κάνει κανείς ό,τι θέλει μ' αυτά τά διαβολόπαϊδα; «Γιαγιακούλα» άπ' έδω «γιαγιακούλα» άπ' εκεί... Πώς νάντισταθής; Και μάλιστα σάν είναι όργανό τό κοριτσάκι σου, και μικρούλι και χαριτωμένο...

(Σηκώνει έξω από τά μάτια και πιττάζει εμπρός της άνήσυχη.) Καλέ τί βλέπω;... Πάλι τό;... (Βγάζει τά γυαλιά της και σιάζει τά μάτια της με τό χέρι.) Νά το! πόλι τό αναθεματισμένο τό ποντίκι!... Πλησιάζει...

Όρίστε μας!... Και φαίνεται σάν να με κοιροιδεύη... (Αιά να τό τρομάξη;) Ξετ!... Ξετ!... Πού να φύγη!

Όρίστε αναίθεια! Έκάθισε στα πιονά πόδια και στρέφει τό μουστάκι του... Ά, μα τά ποντίκια στόν καιρό μου δέν ήταν έτσι αδιάντροπα... Καλέ ό κόσμος έγύρισε ανάποδα. Άντι να με φοβάται εκείνο, τό φοβομαι έγώ!... (Όπισθοχωρούσα με έλλην την πολυθρόναν της;) Ξετ!... Ξετ!...

Έχει χάλι να γωθή τόρα μέσα στα φουστάνια μου... (Σηκώνεται και άρπάζει μια τομπάδα από τό τζάκι.) Στάσου να σου δείξω έγώ! (Δεσφώνεται όμητικώς εις τό μέρος όπου τό έβλεπε.) Μπα! χώθηκε σε μια τρύπα του ξυλότοιχου. Στάσου να τό ξεκάνω έγώ, τόρα πού ή Αννούλα κοιμάται... (Χώ-

νει την τομπάδα στην ποντικότρυπα και άνασκαλεύει.) Τίποτα! χάθηκε!... Άλήθεια νεραϊδικά είναι αυτά τά ζώα. Παρουσιάζονται και χάνονται σάν ζωτικά. Για να ψάξω καλλίτερα, να έχω τη συνείδησι μου άναπαυμένη... (Άνασκαλεύει τόσον δυνατά, ώστε δλόκληρον κομμάτι του ξυλότοιχου, σαπισμένο, άποσπάται και πίπτει.) Όχι δά! Αυτό μάς έλειπε! Να γυρεμώ και τό σπίτι. Μα πού είναι λοιπόν τό ποντίκι;... Πού πήγε; από πού έφυγε;... Μα την αλήθεια, αρχίζω να φοβομαι με τά σωστά μου. (Σκύπτει και σηκώνει τό κομμάτι.) Για να τό βάλουμε αυτό στη θέσι σου... Μπαίνεις τάχα; Τι σαρβάκα πού είναι κι'αυτά τά καλήα σπύτσια του Παρισίου! (Με κραυγήν έκπληξως.) Μπα! κρυφώνας!... Και μέσα στόν κρυφώνα, ρουλά τενεκεδένια, άραδιασμένα, ένα σωρό!... (Βγάζει από την κρύπτη καμμιά δεκαριά, και τά τόποθεν νεί επάνω εις ένα τραπέζι με τρέμονσαν χείρα, και τά μετρά χαμηλοφώνως.) Δέκα... δέκα φυσίκια βαρύτατα. (Τρίβει τά μάτια της.) Τι νάχουν μέσα... Δέν τολμώ να τάνοίξω... Μήν είναι μαγικά;... Ά, δέν έτρελλάθηκα έγώ σάν την Αννούλα. Πρέπει να τάνοίξω και να ιδώ τι είναι. (Άνοίγει ένα φυσίκι και άμέσως χύνονται νομισματια χρυσά.)

«Μπα! κρυφώνας!...» (Σελ. 28, στ. γ').

«Όρίστε εις τό τραπέζι!...» (Σελ. 19, στ. β').

«Όρίστε αναίθεια! Έκάθισε στα πιονά πόδια και στρέφει τό μουστάκι του... Ά, μα τά ποντίκια στόν καιρό μου δέν ήταν έτσι αδιάντροπα... Καλέ ό κόσμος έγύρισε ανάποδα. Άντι να με φοβάται εκείνο, τό φοβομαι έγώ!... (Όπισθοχωρούσα με έλλην την πολυθρόναν της;) Ξετ!... Ξετ!... Έχει χάλι να γωθή τόρα μέσα στα φουστάνια μου... (Σηκώνεται και άρπάζει μια τομπάδα από τό τζάκι.) Στάσου να σου δείξω έγώ! (Δεσφώνεται όμητικώς εις τό μέρος όπου τό έβλεπε.) Μπα! χώθηκε σε μια τρύπα του ξυλότοιχου. Στάσου να τό ξεκάνω έγώ, τόρα πού ή Αννούλα κοιμάται... (Χώ-

νει την τομπάδα στην ποντικότρυπα και άνασκαλεύει.) Τίποτα! χάθηκε!... Άλήθεια νεραϊδικά είναι αυτά τά ζώα. Παρουσιάζονται και χάνονται σάν ζωτικά. Για να ψάξω καλλίτερα, να έχω τη συνείδησι μου άναπαυμένη... (Άνασκαλεύει τόσον δυνατά, ώστε δλόκληρον κομμάτι του ξυλότοιχου, σαπισμένο, άποσπάται και πίπτει.) Όχι δά! Αυτό μάς έλειπε! Να γυρεμώ και τό σπίτι. Μα πού είναι λοιπόν τό ποντίκι;... Πού πήγε; από πού έφυγε;... Μα την αλήθεια, αρχίζω να φοβομαι με τά σωστά μου. (Σκύπτει και σηκώνει τό κομμάτι.) Για να τό βάλουμε αυτό στη θέσι σου... Μπαίνεις τάχα; Τι σαρβάκα πού είναι κι'αυτά τά καλήα σπύτσια του Παρισίου! (Με κραυγήν έκπληξως.) Μπα! κρυφώνας!... Και μέσα στόν κρυφώνα, ρουλά τενεκεδένια, άραδιασμένα, ένα σωρό!... (Βγάζει από την κρύπτη καμμιά δεκαριά, και τά τόποθεν νεί επάνω εις ένα τραπέζι με τρέμονσαν χείρα, και τά μετρά χαμηλοφώνως.) Δέκα... δέκα φυσίκια βαρύτατα. (Τρίβει τά μάτια της.) Τι νάχουν μέσα... Δέν τολμώ να τάνοίξω... Μήν είναι μαγικά;... Ά, δέν έτρελλάθηκα έγώ σάν την Αννούλα. Πρέπει να τάνοίξω και να ιδώ τι είναι. (Άνοίγει ένα φυσίκι και άμέσως χύνονται νομισματια χρυσά.)

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά τό γαλλικόν της Henriette Bezançon)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΡΓΑΣΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Άλλοίμονον εάν έγλωιστρούσε μιαν στιγμήν και έπιπτεν επί του πάγου! Δέν θάνηγγιζετο πλέον, τά θηρία θα τον κατεξέσχιζαν...

Έίχε σημάνη λοιπόν ή τελευταία του ώρα; Τόσοι δοκιμασίαι, τόσοι κόποι και τόσοι κίνδυνοι έως να έπιστρέψη εις την πατρίδα, δια να μην άρρίση ούτε δλίγα κόκκαλα επί του έδάφους της;...

Άλλ' ιδού, ή δγθη της λίμνης ένεφανισθη με τάς πρώτας λάμψεις της αύγης. Η βροχή είχε κοπάση, και δλη ή χώρα ήτο σκεπασμένη μ' έλαφράν όμίχλην. Οι λύκοι έφώρμιον τόρα κατά

του θύματός των, τό όποϊόν τους άπέκρουε με κοντακιές, ενώ εκείνοι άνταπεκρίνοντο δια των δδόντων και των ούνων.

Έξαφνα ό άνθρωπος προσέκοψεν εις μιαν κλίμακα... Πού έστηρίζετο ή άνεμόσκαλα εκείνη;... Άδιάφορον! Έάν κατώρθωνε νάναβη τάς βαθμίδας της, τά θηρία δέν θα ήμπορούσαν να τον ακολουθήσουν, και πρός στιγμήν θα εύρισκετο εν ασφαλεία.

Παραδόξως, τό κάτω άκρον της κλίμακος εκείνης δέν ήγγιζε την γην, ως εάν ήτο από κάπου ανηρτημένη,—άλλ' από πού, ή όμίχλη δέν επέτρεπε να διακρίνη κανείς...

Ό δραπέτης έδραξε τάς δύο παραστάδας της και ανήλθε τάς πρώτας βαθμίδας, (*) καθ' ήν στιγμήν οι λύκοι επέπιπτον δια τελευταίαν φοράν έναντίον του. Οι δδόντες των κατηνέχθησαν κατά των υποδημάτων του, των όποιων τό δέρμα εξεσχίσθη.

Έν τούτοις ή άνεμόσκαλα έτρίζεν υπό τό βάρος του ανθρώπου και έταλαντεύετο μαζί του έπικινδύνως. Άλλοίμονον εάν έκόπτετο και κατέπιπτε!...

Τόρα ό δυστυχής εκείνος θα κατεξέσχιζε, θα κατεβροχθίζετο ζωντανός...

Άλλ' ή κλίμαξ άντέσχε και ό άνθρωπος κατώρθωσε να φθάση τάς τελευταίας βαθμίδας, μ' εύκνησίαν ναύτου θναβαίνοντος εις τον ιστόν.

Έκει-επάνω επρόβαλλεν ή άκρα μιας παχείας δοκού, την όποιαν εύκόλως ήμπορεσε να καβαλλικεύση.

Ό δραπέτης εύρέθη ούτω εξησφαλισμένος κατά της έπιθέσεως των λύκων, οι όποιοι έπηδούσαν κάτω άνίσχυροι περίξ της κλίμακος, και εξηγγιζόντο εις φρικώδη ούρλιασματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Σλαβος και Σλαβος

Ό δραπέτης λοιπόν εύρέθη πρός στιγμήν ασφαλής. Οι λύκοι δέν άναρριγόνταν εις τά δένδρα, όπως αι άρκτοι, θηρία όχι δλιγώτερον πολυπληθή και έπίφοβα εις τά δάση της Λιβονίας. Δέν έπρεπεν όμως να ξεθαρρέση να καταβη πριν ήθελεν εξαφανισθη και ό τελευταίος λύκος, πράγμα τό όποϊον θα συνέβαινε βεβαίως κατά την άνατολήν του ήλιου.

Και εν πρώτοις, πώς ή κλίμαξ εκείνη εύρέθη εμπρός του και πού έστηρίζετο τό άνώτερον άκρον της;...

Το είπαμεν: Έστηρίζετο επί μιας παχείας δοκού, και ή δοκός αυτή δέν ήτο παρά άξων, εκ του όποιου έφύοντο άλλαι τρεις όμοιαι κλίμακες — με άλλους λόγους αι τέσσαρες πέρυγες ενός άνεμομύλου, ύψουμένου επί μικρού γηλόφου, πλησίον του μέρους

όπου ό Έμπαχος τρέφεται από τά ύδατα της λίμνης. Κατ' εύτυχή σύμπτωσιν ό άνεμόμυλος αυτός δέν ειργάζετο καθ' ήν στιγμήν ό δραπέτης ήμπορεσε νάναρριχηθη εις μιαν των περύγων του.

Έμμενεν ή πιθανότης, ότι ή μηχανή θα έτίθετο εις κίνησιν την αύγην, όταν ό άνεμος θα έδυναμόμενεν. Έν τοιαύτη περιπτώσει θα ήτο δύσκολον να σταθην κανείς επί του άξονος περιστρεφόμενου.

Άλλως τε και ό μυλωνάς, όταν θα ήρχετο νάνοίξη τά πανιά του θα έβλεπε των ανθρώπων εκείνων επί της διασταυρώσεως των περύγων. Άλλά πώς να τολμήση ό δραπέτης να καταβη;... Οι λύκοι εξηκολούθουν να μένουν εκεί παρά τον γήλοπον, εκπέμποντες όρυγας, αι όποιαι δέν θα έβράδυναν να φωνίσουν τους ανθρώπους, τους κοιμημένους εις τινας οικίας γειτονικάς...

Έν μόνον είχε να κάμη: να εισχωρήση εις τό έσωτερικόν του μύλου, να μείνη εκεί — επί τη υποθέσει πάντοτε ότι ό μυλωνάς δέν διαίμενεν εντός αυτού, — και νάναμείνη την έσπέραν δια να εξακολουθήση τον δρόμον του.

Όβτω λοιπόν ό άνθρωπος εκείνος, έρπων επί της στέγης, έφθασεν εις την θυρίδα, δια της όποιας διήρχετο ό μοχλός ό δίδων την περιστροφικήν κίνησιν, του όποιου ή μακρά λαβή εκρέματο μέχρι του έδάφους.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

Ό μύλος εκείνος, κατά τό έγγραφίον σύστημα, έστεγαζετο από εν είδος τροπίδος ανεστραμμένης. ή μάλλον από εν είδος κασκέτου χωρίς κεραμίδια. Ητο δε περιαιρητή ή στέγη αυτή, ούτως ώστε δλόκληρος ή συσκευή ήδύνατο να στρέφεται πρός την διεύθυνσιν του άνέμου.

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

Η σιωπή ήτο τόσον βαθεία όσον και τό σκότος. Ότι της στιγμής εκείνη δέν εύρίσκετο κανείς εις τό ισόγειον, τούτο έφαινετο βέβαιον. Στενή και άνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ελικοειδώς δια του ξυλότοιχου, άποκαθίστα την συγκοινωνίαν με τό ισόγειον τούτο, τό

κατώρθωσε να περάση δια της στενης εκείνης όπης χωρίς πολλόν κόπον και χωρίς πολλόν θόρυβον. Εις τό έσωτερικόν υπήρχεν εν είδος υπέρωτου, τό όποϊον διέσχίεν όριζοντίως ό ισχυρός άξων των περύγων, συνδεόμενος δια συμπλοκής τροχών πρός τό κάθετον στέλεχος της μολόπετρας, ή όποια εύρίσκετο εις τό κάτω πάτωμα του μύλου.

«Ό άνεμόμυλος αυτός δέν ειργάζετο...» (Σελ. 29, στ. β').

νατο από την θυρίδα του μύλου; Δεξιά, μία πεδιάς βορβορώδης ως εκ της τήξεως των χόνων, αύλακουμένη υπό απεραντου δρόμου, ο οποίος διεγράφετο προς δυσμάς, με συνεχείς κορμούς δένδρων, διότι διέσχίζεν ένα βάλτον, άνωθεν του οποίου ίπαντο σμήνη υδροβίων πτηνών. Άριστέρα εξέτεινετο η λίμνη, με παγωμένην επιφάνειαν, εκτός του μέρους όπουθεν επήγαζεν ο Έμπαχος.

Έδώ κ' έκει ώρθούντο μερικά πεύκαι και δρυς με πυκνόν φύλλωμα, εν αντίθεσει προς τας σφενδάμους και τας κληθρας, αι όποιαί είχαν κατανήσει σκελετοί.

Ο δραπέτης παρετήρησεν έν πρώτοις ότι οι λόχοι, των οποίων δέν ήκούοντο πλέον αι όρυγαί, είχαν εξαφανισθή.

«Καλά, έσκέφθη, οι τελωνοφύλακες όμως και οι αστυνομικοί είνε πλέον έπιφοδοί από τα θηρία!... Δέν κρατιέμαι από την νόσταν. Άλλά πριν κοιμηθώ, πρέπει να κυττάσω πως θα ήμπορώ να φύγω έν η περιπτώσει κινδυνεύσω...»

Η βροχή είχε παύση. Η θερμοκρασία είχε ύψωθή όλίγους βαθμούς, πνεύσαντος ανέμου δυτικού. Άλλ' αυτός ακριβώς ο άνεμος δέν θα έλαμνε τώρα τον μιλωνάν να θέση εις κίνησιν τον μύλον του;

Από την θυρίδα επίσης ήδύνατό τις να διακρίνη εις απόστασιν ήμισους βερστίου, μεμονωμένους τινάς οικίλους, από τας στέγας των οποίων άνέθρωςκεν ήδη ο πρώινος καπνός. Έκει αφεύτως θα διέμενε και ο ιδιοκτήτης του μύλου...

Τότε ο δραπέτης άπετόλημσε να κατέλθη διά της στενής έσωτερικής κλίμακος μέχρι του ίσογειου. Σάκκοι άλευρού ήσαν άραδιασμένοι τριγύρω εις την μυλόπετραν. Ο μύλος λοιπόν δέν ήτο έγκαταλελειμμένος και θα ειργάζετο όταν ο άνεμος έπνεεν αρκετά ισχυρός ώστε να κινή τας πτέρυγας του. Έκ τούτου έπεται ότι ο μιλωνάς από στιγμής εις στιγμήν ήμπορούσε να έλθη...

Υπό τους όρους τούτους, θα ήτο άνόητον να μείνη κανείς εις το ισόγειον, προσιμώτερον διέ να επανήρχετο εις τού υπερών, διά να κοιμηθή όλίγας ώρας. Πραγματικώς, ο δραπέτης άνήλθε πάλιν την κλίμακα, και ρίψας τελευταίον βλέμμα διά των φεγγιτών, έφθασεν εις τού υπερών, όπου μετ' όλίγον έκοιμήτο βαθύτατα.

Τί ώρα ήτο όταν εξύπνησεν; Η τέταρτη περίπου. Έσπεγγεν άκόμη καλά. Έν τούτοις όμως ο μύλος εξηκολούθει νακίνητη.

Κάτωθεν όμως, από το ισόγειον, ήκούοντο συνομιλία μερικων ανθρώπων, συζητούντων με κάποιαν ζωηρότητα. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν εισέλθη εις τον μύλον ήμισειαν ώραν πριν εξυπνήση ο δρα-

πέτης έν άνήρχοντο εις τού υπερών, όα τον άνεκάλυπτον.

Δέν εκίνηθη διόλου. Έξηλωμένος επί του πατώματος, έτεινε τού ούς προς ό,τι έλέγετο κάτω.

Και άμείσως ένήνεσε ποιοί ήσαν οι συνομιλούντες και ποίον κίνδυνον διέφυγε— άν τον διέφυγε πραγματικώς και μέχρι τέλους...

Τρεις αστυνομικοί, — ένας ένωμοτάρχης και δύο χωροφύλακες, — συνωμίλουν με τον μιλωνάν.

Τήν εποχήν εκείνην, ο έκρωσσιμας της διοικήσεως των επαρχιών της Βαλτικής μόλις ήρχιζε να εκτοπίζη τού γερμανικόν στοιχείον ύπερ του σλαυικού. Πολλοί άκόμη από τους αστυνομικούς ήσαν γερμανικής καταγωγής. Μεταξύ αυτών διεκρίνετο ο ένωμοτάρχης Έκ.

(Έπεται συνέχεια)

Δραστήριος, εύφυής, πολύ εκτιμώμενος από τους προϊσταμένους του, ίχνηλάτει μετά ζήλου τους εγκληματίας, των οποίων ή καταδίωξις άνετίθετο εις αυτόν, — μολονότι ή αυστηρότης του ήτο μεγαλήτερα προς τους καθωυτ Ρώσους της Λιβονίας παρά προς τους Γερμανούς. Τας ημέρας εκείνας τώ είχαν άνατεθή μία σπουδαία καταδίωξις, και άνέπτυσσε μέγαν ζήλον και δεξιοτητα, ακριβώς διότι επρόκειτο νακαλύψη και να συλλάβη ένα δραπέτην της Σιθέριας, λιβονιανόν ρώσικης καταγωγής...

Κοιμώμενον τού ήρωός μας, ο μιλωνάς είχεν έλθη εις τον μύλον, με την ιδέαν ναπερώση όλην εκείνην την ημέραν εις την εργασίαν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

Όταν έγύρισαν 'στό σπίτι, η κυρία Λιλίκα εύρέθη πολύ στενοχωρημένη. Φαντασθήτε ότι ο μπαμπάς της, — που καμιά φορά τού έρχονται κάτι ιδέες, με τόσο παράξενες ιδέες! — έσκέφθη ναγοράση και να κούψη 'στην τσέπη του, χωρίς να πη τίποτε της Λιλίκας, και την ώρα που αυτή ήταν προσηλωμένη στην Αύγουλα, ένα τόσο δά κουκλάκι, ένα μπεμπεδάκι, που τού άρεσε πολύ.

Και της Λιλίκας πολύ θα της άρεσε τού μπεμπεδάκι αυτό, και αν ήταν μόνη της, θα τού έδεχετο με όλην της την καρδιά. Άλλά έλα που είχε την Αύγουλα! Η δέ Αύγουλα, παιδάκια μου, μόλις ειδη τού κουκλάκι εκείνο, της κακοφάνηκε, δυσαρεστήθηκε πάρα πολύ και τραβήχθηκε προς τού όπισσω με τέτοιαν όρμη, που αν δέν ήταν να την κρατή η Λιλίκα, βέβαια θα έπερτε!

Πώς ήταν λοιπόν ζηλιώρα η κυρία Αύγουλα;

Έτσι φαίνεται. Η μαμά της όμως δέν είχε κανένα δικαίωμα να την κατηγορήση γι' αυτό η να την μαλλώση γιατί όταν από τού κουκλοπαλσιόν έγύριζαν μαζί εις τού σπίτι, η Λιλίκα, χωρίς να φαντάζεται την εκκλησιν που της έτοιμάζεν ο κύριος μπαμπάς της, ειπε της Αύγουλας ότι θαγαπούσε μονάχα αυτή και 'στό σπίτι.

Η Αύγουλα, που έβασίσθη εις αυτά τού λόγια, δέν είχε δίκελο λοιπόν να δυσαρεστηθή και να θυμώση όταν ειδη εξαφνα τη μαμά της με 'ένα μωρό 'στην άγκαλιά;

Άλλά τού πράγματα διωροδύθηκαν εύκολα. Η Λιλίκα έσκέφθη να στείλη τού μωρό σε παρμαμένα 'στην έξωγή, 'στό σπίτι της γιαγιάς της. Έτσι η ζηλιώρα Αύγουλα δέν θα τού ξανάβλεπε.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τού μάθημα της Γραμματικής: Ο Διδάσκαλος: — Όταν ή λήγουσα είνε μακρά, ή προπαράληγουσα; Ο Μαθητής, έτοιμός: — Είνε μακρότερα. Έσάλλη υπό του Γέρο-Καπετάνιου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΚΑΛΑ Χριστούγεννα, παιδά μου. Με ύγειαν, με χαράν και με γαλήνην να εορτάσση την κοσμοσωτήριον ημέραν!

Εις όσους εύόλαξαν καθωυτ τού φυλλάδιου τού 1907 και θέλουν τώρα να τού δέσουν, συνιστώ τού ώραία Καλωήματα διά χρυσόδεσμον τού τώμου τού 1907, περί των όπλων σάς έπλα εις τού προηγούμενον. Πωλούνται εις τού Γραφίόν μου αντί όρ. 1,50, στέλλονται εις τού ταχυδρομικώς αντί όρ. η φρ. γρ. 1,75.

Πρός ο Νικίον, ο νέος μου φίλος, μου γράφει τού εξής χαρακτηριστικά: «Λαμβάνω την τιμήν να συστήσω εις ύμεις σαφώς έμαυτόν. Είμαι δεκαεξατής και κατοικώ εις *** Έπειδή είμαι πτωχός, εργάζομαι εις έν βιβλιοθετήριον να πορίζομαι τού προς τού ζήν. Ως γνωρίζετε, εις τού βιβλιοθετήριον περιέρχονται άπαντα τού είδη των βιβλίων, μυθιστορήματα, διδακτικά, περιοδικά κτλ. Τας ώρας τού φαγητού άνεγίνωσκον πολλά βιβλία, προπάντων τού έργου τού Τουλίου Βέρν κατέτριγα άπλήστως... Άλλ' άφνης την προσοχήν μου προσείλκυσε έννας τόμος της Διαπλάσεως, ο όποιος έμπεριείχε την Βοηροπούλαν... Δάκρυα έβρεξαν τούς όφθαλμούς μου, όταν άνέγνωσα τού ήρωϊκόν και ένδοξον θάνατον τού φιλοπάτριδος εκείνου κορασιού και των πιστών συντρόφων της. Έκτοτε τού όνειρόν μου ήτο να γίνω και έγώ συνδρομητής εις τού τερπνόν εκείνο περιοδικόν...» Φαντάζεσθε πλέον την χαράν του, όταν με τας οικονομίας του τού κατήρθωσε.

Ο φίλος μου Ένωσις ή Θάνατος μου γράφει: «Καθώς παρετήρησα, τού να ξεκαθώση κανείς δέν είνε ούτε δύσκολον ούτε κοπιώδες πράγμα. Μερικά μόνον λέξεις προς φίλον τινά προφερόμεναι, άρκουν όπως πείσουν τούτον να έγγραφή συνδρομητής σου. Μόνον αι λέξεις εισήλθεν εις τού τραγουδιόν έτος άρκουν όπως τού πάντα καταβάλουν...» Τού έδοκίμασατε και σεις;

Ο Ναυαλιών Βοναπαρτης ειδεν εις τόν θνπον τού, ότι έλαβε τού φυλλάδιον με τ' Αποτελέσματα της Κυριακής και ότι ούτε λόγος είνετο περί της άπαντησεώς του. «Να ιδής που θα βραβευθής!» τώ ειπεν ο αδελφός του, προς τόν όποιον διηγήθη τού όνειρον. Και ώ τού θαύματος! Τήν ιδίαν ημέραν λαμβάνει τού φυλλάδιον και βλέπει ότι έπηρε Α Βραβείον εις την Κυριακήν!... Τότε ύψωσε τας χείρας προς τόν ουρανόν και τήχθη όλοφύχως να εορτάση ή άγαπητή του Διαπλάσις και την εκατονταετηρίδα της. Άμήν!

«Βλέπω ότι τού Δημοφύρισμά μας παίρνει και δίνει—μου γράφει ο Πλάταρχος Νέμον.— Καλέ αυτό έγινε ένδος βουλευτικων εκλογων με περιόδειας, με προκηρύξεις και δια τας παρεπόμενα. Είχε δικαίον μίαν φοράν, κατά τού 1897, ο τότε Δόν Κιζώτης να προανατίση ότι θα είνετο μίαν φοράν όπως έγινε σήμερον. Άν θέλετε άνοιξατε την σελίδα 127 τού τώμου τού 1897 και θα τού ιδήςτε.»

Έκαμες πολύ καλά, Σπυριδιμένη Έλληνίς, να πάρης ψευδώνυμον διά να δοκιμάσης τας δυνάμεις σου. Έπείζω ότι ή πρώτη σου ώραία έπιστολή θα έχη άκόμη ώρασιότερην συνέχισαν. Άλήθεια, δέν είνε κρίμα εις μίαν τόσο μεγάλην και πλούσιαν ελληνικήν παρο-

κίαν να έχω τόσοσ όλίγους συνδρομητάς; Έχεις εύρύ στάδιον ξεπαθώματος.— Α θελήσης μάλιστα να σε βοηθήση όλίγον και ο μπαμπάς.

Τά εξής από την χαριτωμένην έπιστολήν της Αθήνης: «Από ζέως τού πρώτ ή βροχή κτυπή μόνοντα και μελαγχολικά τού τζάμα... Δέν ήξευρα τι να κάμω για να περάση ή ώρα. Δέν φαντάζεσαι τι ένόηλητικώς που είνε 'στα νησιά μας ο σιροκο-λεβάντες. Άλλ' είνε καλά ο Δραπέτης τού Βέρν, που με πήρε για λίγο μαζί του 'τους πάγους και 'στα χιόνια τού βορρά. Έπειτα και ή τελευταία σελίς είνε μιά απόλαυσις με τας εκλογικας άγγελίας. Άλήθεια, ο Έλλην γεννείται για εκλογές. Πόσο πατέρες τού Έθνους θα έζηλευσαν τόν προεκλογικόν άγώνα τού Μαμαρωμένου Βασιλέα!...»

Πολύ ώραίς έπιστολάς μου έγγραφαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Ένδοξος Έλλην, Ανσυχής Υπαρξίς και Γαλανόλευκη Σημάς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνωσται άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιοδότη (φρ. 1.) τού εγκρίνοντα ή άναγνωστέου λοχίον μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκοντ εις άγρία, και δια από κ. εις κοινάτα.]

Νέα ψευδώνυμα: Ένδοξος Έλλην, α. (Δ. Γ. Ε.) Ένότης Έλληνικής Φυλής, α. (Τ. Γ. Ρ.) Δοξή της Άγαίας, α. Έδοξενός, α. (+ + +) Χίονι τού Ταυήγετον, κ. Άγιάθι, κ. Φιλελεύθερος Έλληνας, κ. (Ε. Ε.) Ουελλώδης Οθραός, α. (Δ. Ν. Π.) Φοτός, α. (+ Χ =) Άστρον της Τριπόλεως, κ. Αεροφίλιτος, Έδς, κ. (Α. Κ. Δ.) Μοναρχική Συνθήκη, κ. (Ο. Π. Α.) Χιακός Λιμήν, α. (Αγ. +) Γαλανόλευκον Αδάρον, α. (Α. Μ.) Μικρός Δάκων, α.

Άναγνωσείς ψευδώνυμων: Έλληνική Θεότης, κ. Αθήνη, κ. Αμαυλλίς τού Ζαλόγγου, κ. Πατησιονίωσις Πυροδίοποινα, κ. Δάρις τού Ωραίου, κ. Ναβαρχος των Άστανών, α. Μαραμένη Γαζία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχίον διά τού έτος τούτου, προς τούς έχοντες ψευδώνυμον έπίσημ λοχίον διά τού έτος τούτου. Πιστώσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμοίον ν' ανταλλάξουν: ή Κοίμησις της Φουλλαντίας με τού Δαβολάνα—ο Κόρης Κάτι με τόν Βασιλέα των Χανσάνθιμων—τú Γαλανόλευκον Κύμα με την Ηρώδα τού Μεσολογγίου και Ρέμβην—ο Γέρο-Καπετάνιος με τού Ταπεινό Γίασμι, Μαραμένη Φύας, Χαίρε Λευθερά και Τεροντοπαλήκαρο.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Μαραμένη Γαζίαν (εύχαριστώ πολύ διά τού ώραίον δελτάριον), Ρυολέττον (εύχαριστώ θερμώς διά τας ώραίας εχθάς, καθώς και τόν πατέρα σου) Πλάταρχον Νέμον (ή εύγετηριος έπιστολή σου με κατηγόρησες) Γλυκειάν Έλλάδα (πολύ με' ευχαριστήσεν ή κομψή έπιστολή σου με τας αίνωτικαίς νέα) Γαλανή Έλληνοπούλιαν (ώραίον τού ποιηματαί σου, αλλά καθώς γνωρίζεις, ποιήματα συνδρομητών μου δέν δημοσιεύω) Άρμα τού Φοβόν (και οι ιδικοί σου στίχοι ώραίτατοι) Χιακόν Λιμένα (πως να παρηγορηθή... είνε τόσο φοβερόν!) Κοίμησις της Φουλλαντίας, Γέρο-Καπετάνιον (με συνενήνεσαν πολύ αυτά που μου γράφεις: έτσι θέλω νακαπώση και να βοηθήτε ο ένας τόν άλλον) Βασιλέα της Νεκτός, Αεροφίλιτον Ηώ (εύχαριστώ διά τας ενεργείας και περιμένο τάποτελέσματα) Ουελλώδη Οθραόν (κατευθυνσασμένον επού έδάλαμεν φίτος και μυθιστόρημα τού Βέρν

και μάλιστα μεταφρασμένον από τόν κ. Φαίδωνα) Παλαιολόγον τόν ΙΓ' (μπράβο του λοιπόν!) Έδοξενός (δι' όλα αυτά σε πληροφορεί λεπτομερέστατα ο Ένδοξος τού Συνδρομητού), ο όποιος έδημοσιεύθη εις τού έν φύλλον) Παρισιόν Άριστοκράτην (που τις ξεπερνώσες τόσο άσπείς άγγελίες! άφού έγάλασα πολύ με την πρωτότυπον αυτήν συλλογήν, την παρέδωσα εις τόν Άναντιαν, κατά την επιθυμίαν σου) Έλλάδα (βραβείον Έστειλα) Μουσικήν Απόλλωνα και Προφιλή Ανάγνωστον (που τόσοσ φορές έπήγαν εις τού Ταχυδρομείον να έρωτήσουν αν ήλθε τού φύλλον, ώστε όλίγον έλειπε με τούς τις βρέθουν!) Χρυσό Άγγελισόδι (χαριτωμένην ή γραμματάκι σου) Φώς της Νεκτός (εύχαριστώ πολύ διά τού γενναίον ξεπαθώμα) Ρόδον της Αόβου (να υπογράψης ελληνικά και αν από την συνηθειαν υπογράψης κάποτε γαλλικά, έμπορείς εξαίρετα να τού σούσης και να υπογράψης παρά κάτω' όταν υπάρχη καλή θέλησις, δια κατανιώται) Άστρον Έσπερονών (αληγήματα) Ένοποπούλου έστάλαξαν) Έθνικόν Έρωτάρον, κλπ. κλπ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 19 Δεκεμβρίου, άπάντησω εις τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται: έξ Αθηνών και Παρισιώς μέχρι της 31 Δεκεμβρίου έν των Έπαρχιών μέχρι της 17 Ιανουαρίον έν τού Έξωτερικόν μέχρι της 31 Ιανουαρίον.

[Ο γάρης των λύσεων, επί τού όποιου δέον να γράφωσι τας λύσεις των ά διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τού Γραφίόν μου εις φυλλάριον, άν έπιστός περιέχη 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

24. Λεξιγράφος.

Σύνδεσμος καθάλικεύει Σ έν Λογο καλό, Καί φιλόσοφος προβάλλει Πού τόν λέγουμ κινικό. Έσάλλη υπό τού Μικρού Δόγη

25. Αναγραμματισμός.

Τού κίμα έγώ φωνίξω. Ως έχω αν μαρτίση. Καί κίμα στεφανώνω. Αν μναγραμματισής.

Έσάλλη υπό τού Κνωουλέσκου Λαβάρου

26. Δίνιγμα.

Είλος φωτού είνε τάρσενικόν μου Πόλις ελληνική τού θηλυκόν μου. Έσάλλη υπό τού Ζουλομανόδα

27. Δικτυωτόν.

1.—Τού πρώτον μου είνε βασιλεύς άρχαίος της [Περσίας. 2.—Τού δεύτερόν μου ποιητής μεγάλος της [Παλλίας. 3.—Μιά Νηρηίς 'στό τρίτον μου να έμδη κα [τρωθώνει. 4.—Και γυναικίον όνομα τού σχήμα συμπλη [ρώνει.]

Έσάλλη υπό της Ημέρας της Κλευθερίας

28. Αεροδύκτητον.

Πότε τού ένα λέγεται δύο; Έσάλλη υπό της Νίσις

29—33. Μαγικόν Γράμμα.

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός συμπώνου, πάντοτε τού αττού, να σχηματισθούν άλλα τόσαι λέξεις:

φοινίξ, αίμα, είρα, ψέμμα, βίος Έσάλλη υπό τού Μικρού Δαβολάνα

